

№ 3 თბილისი თეატრალი 1959

საზოგადოებრივი

გამოცემის XXXVII წელი ფასი 2 ზან.

კომუნისტური ოპერის თეატრი

— რას იტყვი პირველი აქტის შესახებ?
 — დამთავრდება და ყველა აქტს ერთად თვით ამბროსი ივანი-
 ჩი დაახვეწებს.

ნახ. ჯ. ლოლობაძე

მ ა კ ლ რ თ ა ბ ჭ ო ბ ა

ნაბ. გ. ლოლუაში

— ეჰ, ჩემო ძმაო, ამ შვიდწლეულში იმდენი სახლი აშენდება, რომ აღარავის დავჭირდებით მერე.
 — ზოდა, ჩემო გეორგი, ჩვენც იქამდე უნდა მოვასწროთ აშენება.

და ასეც მოხდა

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი რედაქცია, როგორ არ იყო. როგორც ყველა რედაქციას, მასაც ყავდა თანამშრომლები, რედაქტორიც. წესიერი, უპარტისო განათლებული, შრომისმოყვარე ხალხი. იმდენად ზრდილნი იყვნენ, რომ მოყვასთა ცუდს ვერ დააცდენინებდი, თუმცა, უკეთესად და-პირდაპირ რომ ითქვას, ვერ დააბეჭდვინებდი, თორემ ლაპარაკში თვითონვე ქილიკობდნენ: «უვიცია», «ეგ ხომ მწერალი არ არის», «მჯღაბნელია», «პროვინციელია», «მაგის მწერლობა ვინა თქვა», «ვინც მაგას მწერლობა ურჩია...» და ასე შემდეგ და დაუსრულებელივ. რედაქციის ყველა თანამშრომელი კრიტიკულ წერილებს (ცოცხალ ავტორებს თუ ეხეზოდა) ისე დაფატრავდნენ ხოლმე, რომ კარგ ქირურგს შეშურდებოდა, შემდეგ ტკბილ, მოშაქრულ სიტყვებს ჩაუმატებდნენ და წერილის ავტორს იხმობდნენ. თუ ისიც უპრინციპო ან უფულო კაცი იყო, ასე გადაკეთებულ წერილის დაბეჭდვაზე აუცილებლად დათანხმდებოდა. თუ არა და ნახვამდის, ამბაკო და მისო ხაბაკო; დღის სინათლე ვერ იხილოს შენმა ნაწერმა.

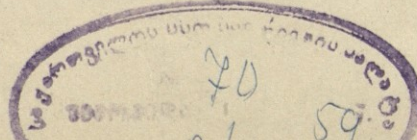
ერთხელ, გამიწყრა ღმერთი და ერთი სახელმძღვანელო მწერლის უვარგის ნაწარმოებზე (კარგ, სახელოვან და გამოჩენილ მწერლებსაც აქვთ აქა-იქ ცუდი ნაწარმოებები, ხანდახან ესეც ხდება) დავწერე მართალი სიტყვა. უნდა გითხრათ, რომ მრავალი სხვადასხვა წერილის ავტორი ვარ და არ მახსოვს ჩემთვის წერილი დაეწუნებინოთ. მაინც, რაკი წერილი ცოცხალ და ისიც სახელოვან ავტორს ეხებოდა, რამდენიმე მწერალსა და კრიტიკოსს, ისეთებს, ჭკუა რომ ეკითხებათ, წავაკითხე. მათის აზრით, წერილი საესეებით «მისაღები», «დროული», «სწორი» და «შესანიშნავი» კი იყო. გათამამებულმა წერილი რედაქციაში მივიტანე, როგორც გამოცდილმა კაცმა წერილი რედაქტორს ჩავაბარე, რადგან ვიცოდი მის წასაკითხავად სარედაქციო კოლეგიის წევრები მაინც ვერ

მოიცილდნენ. რედაქტორი წერილს გაეცნო და უახლოეს ნომერში დამპირდა დაბეჭდვას. თვეები ერთმანეთს, როგორც ყოველთვის, რიგის მიხედვით მისდევდნენ, მაგრამ ჩემი წერილი ჟურნალის არც ერთ ნომერში არ დაეცია. როგორც შემდეგში შევიტყე, თურმე, მწერლების ყრილობისათვის მზადებას და მასთან დაკავშირებულ მასალებს შეუშლიათ ხელი. თვეებს წლებიც უკან დაედევნენ და ერთხელაც ისევ მივაკითხე რედაქტორს.—დეკადისათვის ვემზადებით და მოსკოვიდან ჩამოსვლისთანავე დაბეჭდვად,—დამაიმედა მან. ამ ხნის განმავლობაში მე უკვე შევეჩვიე იმ აზრს, რომ ეს წერილი საერთოდ არ დაბეჭდებოდა და არც გული მტკენია.

წლების გასვლასთან დაკავშირებით ჩემი წერილი რედაქციაში დაკარგულა. რედაქტორის თხოვნით მეორედ მივიტანე. ერთი ცუდი ჩვეულება მაქვს—კაცი რომ რაიმეს დამპირდება, მართალი მგონია. თვითონ დამიბარა, მითხრა შენი წერილი ახლა უფრო დროულია, რადგან ის ნაწარმოები მაშინ ჟურნალში იბეჭდებოდა, ახლა კი წიგნად გამოვიდა და უნდა გამოვეცხადოთო. ჰოდა, ვინ იცის, მერამდენედ დავუწყე ლოინი მის დასტამბვას.

წერილი მართლაც დაიბეჭდა, მაგრამ ჩემი კი არა, სხვისი. კრიტიკული წერილი კი არა, როგორსაც ეს წიგნი იმსახურებდა, არა, ისეთი, თითქოს მისი ავტორი საბრალდებლო სკამზე მე დამეგვა და, მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი წერილი არ დაბეჭდილა, წერილის ავტორი ჩემს წამოყენებულ დებულებებს ებრძოდა და ავტორს იცავდა.

ნაწარმოების ქება კი თვითონ წერილის ავტორსაც ვერ გაუბედავს და, მის ნაცვლად, ნაწარმოების ავტორს აქებს სახელმძღვანელო მწერალით და სხვა მისთანანი (ეს ხომ მეც ვიცი). მაგრამ ძველად უთქვამთ—უღელტეხილზე შეცივებული და გათოშილი მნათობმა უნდა გაათბოსო და ასეც მოხდა.

ე. მესხი

საბოლოო მეგობრობა

შაბათი იყო. მუშაობა აღრე დამთავრდა, ყველას შინსაკენ მიუხაროდა, მხოლოდ მე არ ვჩქარობდი. ცოლ-შვილი ბაკურიანში მყავდა და ცარიელ სახლში მისვლა მეზარებოდა. ერთბაშად ქვისლი გამახსენდა. ისიც ჩემსავით მარტო იყო და ვიფიქრე, ერთად გადავავოლებთ-მეთქი სადმე გულს. დავავლე ხელი ყურმილს და ნაცნობი ნომერი ავკრიფე.

— ალლო, გისმენთ!..— მომესმა ყურმილში ქალის სასიამოვნო ხმა.

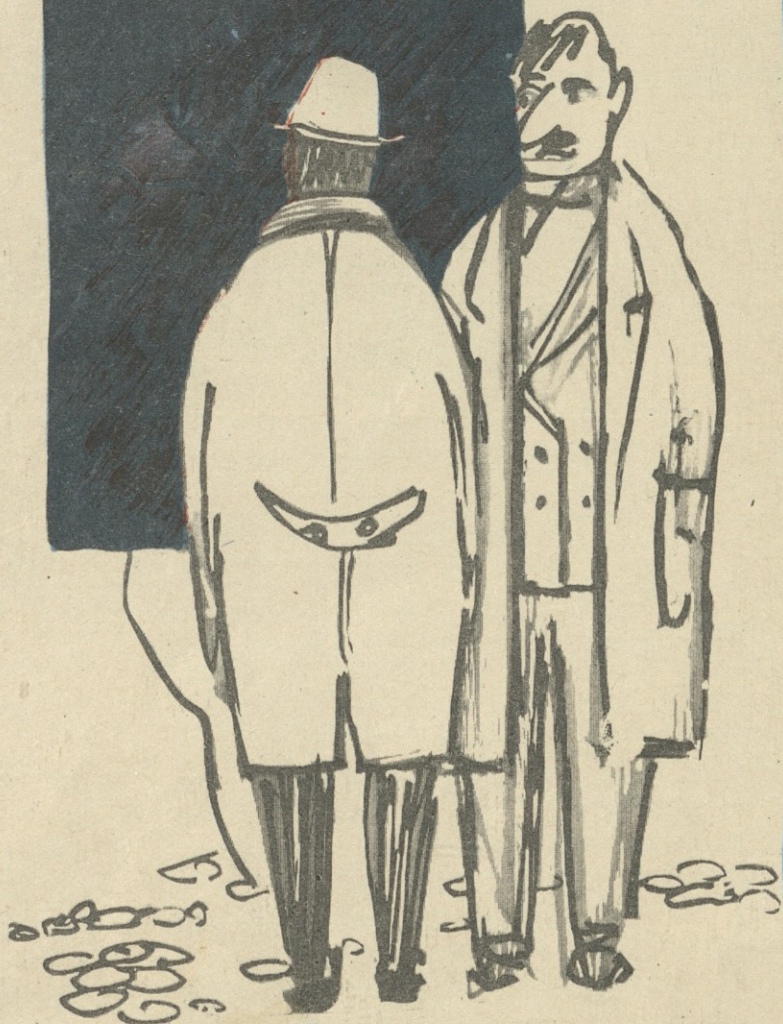
ჩემი ქვისლი პატიოსანი კაცია, ცოლ-შვილის მოყვარული. ამაში იოტისოდენა ეჭვიც არასოდეს წებპარვია და ახლა, ცოლ-შვილის შინ არყოფნის დროს, მისი სახლიდან ქალის ეს გაწვლილი „ალლო“ რომ მომესმა, მეჩოთირა. ჯერ მინდოდა უთქმელად დამეკიდა ყურმილი, უხერხულ მდგომარეობაში რომ არ ჩამეგდო ჩემი ქვისლი. მაგრამ ცნობისმოყვარეობამ მძლია და რიხიანად ვთქვი:

— იუსტინეს სთხოვეთ ტელეფონთან!..

— ვინ იუსტინეს?.. სად რეკავთ, ბატონო?— სიცილით იკითხა ქალმა.

— მაპატიეთ, ქალბატონო... ჩანს სხვაგან მოვხვდი..

МАМАЮК

— კიდევ კარგი უიარაღო დაწერილი რომ არის ვხ წიგნი, თორემ არ დახოცავდა ამის დამდგმელებს!

— საბოლოო რა გაქვთ, ბატონო!
— დიახ, ხდება ზოგჯერ ასე... ჩემს ქვისლს ვურეკავდი და... თქვენ შეგაწუხეთ.

— იუსტინე თქვენს ქვისლს ჰქვია?.. სად მუშაობს?
მე, რა თქმა უნდა, ამომწურავი პასუხი გავეცი. მერე მან კიდევ რამდენიმე კითხვა მომცა. მე ისევ გავეპასუხე და, ბოლოს, საქმე იქამდე მივიდა, რომ ჩემდა უნებურად იუსტინესთან დარეკვის მიზეზიც გავუმხილე.

— თქვენც მარტო ბრძანდებით, ქალბატონო?—

— სულ მარტო... ქმარი მივლინებოდა.

არ ვიცი რა ბზიკი შემიძერა სულში, ერთბაშად გავთამამდი და ამ უცნობ ქალს კინოში წასვლა შევთავაზე. ქალმა სიამოვნებით მიიღო ჩემი მიპატივება და პაემანი დამინიშნა.

დანიშნულ დროს საათის ქვეშ ვიდექი. თვალებს ვაცეცებდი და ვამვლე-გამომვლელთ ანთებულნი სახით მივჩერებოდი. ვწიშობდი არ გადაეფიქრა პაემანზე მოსვლა. მაგრამ არა, მოვიდა. ქალი კი არა ანგელოსი იდგა ჩემს წინ, კალმით დახატული, ხორცშესხმული ანგელოსი. ახლა უკვე ოფიციალურად გავიცანით ერთმანეთი და ნელა გავყევით პროსპექტს.

— იცით რა... მე მინდა ერთი რამ გითხრა და ძალიან გთხოვთ სწორად გამიგეთ...— საიდუმლო ჩურჩულით მითხრა ჩემმა ახალმა ნაცნობმა.

— ბრძანეთ... გისმენთ!

— ჩემს ქმარს ბევრი ნაცნობი ჰყავს... თქვენც ცოლ-შვილიანი ხართ... ჯობია ცენტრიდან მოშორებულ კინოში წავიდეთ... აი, თუნდაც „ისანში“...

ტაქსში ჩავსხედით და „ისანსაკენ“ გავემართეთ.

მოსაცდელი დარბაზი ხალხით გაჭედილი დაგვხვდა. შედარებით მყუდრო ადგილი გამოვძებნეთ და სკამებიც კი ვიშოვეთ.

ჩემს ცოლს რომ ჰკითხოთ, ერთი ენაჩავარდნილი კაცი ვარ. თურმე ნუ იტყვი, რა ძალა ჰქონია ქალის სილამაზეს!.. მისი მშვენიერებით მოჯადოებული ქადაგად დავეცი. ქალი მისმენდა. ჩემს ოხუნჯობაზე გულიანად იცინოდა და, იქ მყოფთა ყურადღება რომ არ მიექცია, ლამაზ სახეს მალ-მალ მელას ბეწვში მალავდა.

ნეტავ იმ წუთებს!.. ჩვენ ორის მეტი თუ არსებობდა ქვეყნად ვინმე, არც კი მეგონა. ვილას ახსოვდა ცოლ-შვილი, ან ნახევარ საუკუნეს მიტანებული წლები, ან შევერცხილი თმა?! ახლა გულს აღარ იკითხავთ!.. გაისმა მესამე ზარი. ხალხი აიშალა, ახმაურდა და ამან გამომარკვია. ჩვენც წამოვდექით სკამებიდან. მოულოდნელად ხელთათმანები დაუვარდა. მე ასაღებად დავიხარე და, როდესაც გავუწოდე, გავზარედი. ქალს ქალადის ფერი ედო, თვალები შეშინებული ჰქონდა, ნიკაპი უთრთოდა და ხელები უკანკალებდა.

— რა მოგივიდათ, ქალბატონო!— ვიკითხე აღელვებულმა.

— გემუდარებით, აღარ დამელაპარაკოთ... აქ ჩემი მუღია!..— თქვა აფორიაქებულმა ქალმა და, სანამ მე სიტყვის თქმა მოვახერხე, ხალხში გაუჩინარდა.

ძნელი ყოფილა ტკბილ სიზმრიდან გამორკვევა. ცეცხლი მომეკიდა. მაგრამ რა გავწყობოდა, თვალი გავუსწორე სინამდვილეს და ნელა გამოვედი კინოთეატრიდან. ამ დროს ვილაცამ მხარზე დამკრა ხელი, სწრაფად მოვბრუნდი, და როგორ ფიქრობთ ვინ იდგა ჩემს წინ?.. იუსტინე იყო, ჩემი ქვისლი.

— იუსტინე, შენ?! აქ რა გინდა?..

— შენ თვითონ რა გინდა აქ!.. მოგექცეს ღრანჭი და დავეღოს ჩემი ცოდვა!.. მილასლასებ ხომ მარტოკა იაკეში?.. გავექცა სულიკო?..— აროხროხდა იუსტინე. — გული არ დაგწყდეს, ჩემიც გაიქცა... ესეც ბედია, თორემ ამ ქვისლებს რაღა მაინცდამაინც ეს რძალ-მული შეგვხვდა?! დალახვროს ეშმაკმა!..

ზოგადი ზედა სიყვარული

როგორ მივიღოთ დაეხმოს

სანატორიუმში «მერცხალი» ერთი კორპუსისა და ორი სართულსაგან შედგება. პირველ სართულზე ჩვენ ვისვენებთ. მალე «პამაკცებისა და უცხო პირთათვის ასევე აკრძალულია», რადგან ქალები ცხოვრობენ. სამაგიეროდ ჩვენი სართული ნეიტრალური ზონაა. გინდა იარე, გინდა იმღერე, ან კედლებს თავი ურტყი, კაცი ხმას არ გაგვესმას.

ჩვენს ოთახს ფანჯრები აქვს. ერთ ფანჯარასთან, რომელიც ზღვას გადაყურებს, ნიკოს საწოლი დგას. თენგიზის ფანჯრიდან ინდუსტრიული პეიზაჟი იშლება.

ჩემს საწოლთან ფანჯარა არაა. სამაგიეროდ მე მაქვს კარადა, რომელშიც კბილის ფხვნილს და ჯავრის ვინახავ. ეს კარადა პალატაში ერთადერთია და მართლმე მეც უყვარს. თენგიზი სააონს ბალნოქვეშ იხნახავს. ნიკო ძილის წინ პირსახორცს თავზე იკრავს.

ჩემს საწოლთან არის კედელი. კედლები თენგიზისა და ნიკოს საწოლებთანაც არის, მაგრამ ჩემს კედელზე შიშკინის დათევები თამაშობენ. ყოველ საღამოს, როცა ჩაის დალევეთ და დასაძინებლად გვწვებით, ამ დათევებზე გვაქვს ლაპარაკი.

ნიკო ამტკიცებს, რომ ეს სურათი არ არის რეალისტური, არამედ სიმბოლისტურია, რადგან დათევები ხეზე არ აღიან. ამას ადასტურებს ანდაზა: «დათვი ხეზე როგორ ავა, იავანინაო».

თენგიზმა თქვა, რომ დათვს ყველაფრის გაკეთება შეუძლია, დათვა ცეკვაც იცის და რა გასაკვირია ხეზე აღიოდეს.

— ხეზე ასვლა მეც ვიცი, — ვთქვი მე, — სოფელში გავრდილი კაცი ვარ, ერთხელ მეზობლის ბაღზე ავიბარე და ტოტები დავამტკრიე. პატრონმა დამიჭირა და ქამარი მირტყა, აი შე დათვოო.

თენგიზმა გაჩხენა, საზღვარგარეთულ რომანში წაშკივთხავს როგორ შეჭამეს დათვებმა ხეზე გასული კაციო.

— ისინი დათვები კი არა, მგლები იყვნენ, შეუსწორა ნიკომ, — და მეორეც, ხეზე კი არ შეუჭამიათ, არამედ ხის ძირში.

თენგიზმა დაასაბუთა, რომ ნიკო არ არის სწორი. მას ან სხვა რომანი წაუკითხავს და არ ახსოვს, ან ცუდი თარგმანი ჰქონია ხელთ, რადგან ზოგიერთ მთარგმნელს დათვი მგლად ეჩვენება.

ჩვენს სანატორიუმში არის ბიბლიოთეკარი, პინგ-პონგის მაგიდა, ბილიარდის ბურთები და შთაბეჭდილების წიგნი.

გვაქვს აგრეთვე კლუბი, სადაც ზოგჯერ ადგილობრივი ძალებით იმართება კონცერტი. ვინც სიმღერა არ იცის, იმათ ამღერებენ. ზოგი მონოლოგს კითხულობს, ზოგიც პიანინოს უკრავს. ჩვენ მხოლოდ ტაშს ვუკრავთ და ვიცინით, დანარჩენ დღეებში კლუბში «ჩხიკვა ქორწილია», ჩვენ «ქორწილზე» ვიარეთ და ყელში ამოგვივიდა.

სანატორიუმში «მერცხალი», როგორც მთლიანად აგარაკი, მწვანეშია ჩაფლული. მცენარეები აქ გადასარევი სისწრაფით იზრდება. ზამბუკზე რომ ქული დატოვო, ხუთი წუთის შემდეგ ველარ ნახავ. პლაჟზე, მართალია, არც ერთი მცენარე არ არის, მაგრამ ტანსაცმელს მაინც არ ტოვებენ.

ეს არ არის მთავარი. პლაჟზე მთავარია ზღვა. სადაც არ უნდა გაიხედო, ყველგან ზღვაა, შენი ნებაა, რამდენიც გსურს იცურე. წყალიც რომ ჩაყლაპო, ჯარიმას არავინ გადაგახდევინებს.

პლაჟი არის ფასიანი და უფასო. ფასიან პლაჟზეც იგივე მზე, ზღვა და ქვებია, რომლებზეც ხალხია დაყრილი. განსხვავება მხოლოდ ისაა, რომ ფასიან პლაჟზე შესვლა ღირს მანეთი.

ზღვაზე ათასი ჯურის ხალხი დადის. მაგრამ მათი გამოცნობა ადვილია «სიშავის» მიხედვით. რუსეთიდან ჩამოსულები ზანგივით არიან გაშავებულები, თბილისელებს ბრინჯაოს ფერი გადაკრავთ. ადგილობრივი ხალხი თოვლივით თეთრია, მათ მზე არ ეკიდებათ და ჩემსავით ბევრმა ცურვაც არ იცის.

ყველაზე შორს და უკეთ ჩვენს შორის ლონდა ცურავს. ამას ყველა ვადიარებთ, რადგან ფაქტია: თენგიზმა თქვა, რომ ლონდას აქვს თავისებური და არაჩვეულებრივი სტილი. ასე მხოლოდ ფილიპინის კუნძულებზე ცურავენ. თვითონ თენგიზს სატრაბახო არაფერი აქვს. ნიკოც ცურავს, მაგრამ პირდაპირ კი არა, ნაპირის პარალელურად, როგორც ბავშვები და ხნიერი ქალები. მე წყალი არ მიყვარს, ვზავარ ხმელეთზე და «ავჩარკასავით» ტანსაცმელს ვდარაჯობ.

ზღვაზე ჩვენ ბევრი ნაცნობი გავიჩინეთ. მათ შორის თითქმის ყველა მამაკაცი იყვნენ. ნიკომ ამის გამო შეშფოთება გამოთქვა, თბილისში რომ ჩავალთ, თავი მოგვეჭრებაო. თენგიზმა დაამშვიდა, არხეინად იყავი, მაგ საქმის სპეციალისტი ვარ და მიყურე რას ვიზამო.

პლაჟზე ჩვენს მეზობლად ერთი ქალი ბანობდა, რომელიც ყველას მოგვეწონა. თენგიზმა თქვა, ეს არის, ვისაც ვეძებდიო და იმ ქალთან მივიდა.

— ბოდიში, ქალიშვილო, შეიძლება აქ ჩამოვჯდე?

- სიამოვნებით.
- თენგიზმა ამაყად გადმოგვხედა. მერე პაპიროსი გააბოლა.
- ჩვენ მგონი სადღაც გვინახავს ერთმანეთი, თუ არ ვცდები, ეს ოპერაში იყო «ოტელოზე». თქვენ მეთრე რიგში იჯექოდ. თეთრი კაბა გეცვათ. სცენაზე ჰაბუკიანი ტყევადა. მას შავი მოსასხამი ჰქონდა. მერე კიკალიშვილმაც იცქვამა.
- შემდეგ როგორ იყო? — დანტერესდა ქალი.
- შემდეგ წიგნადე დაახრჩვეს და თქვენ ტაში დაუკარით, ბალეტი რომ დამთავრდა, ქუჩაში გამოდით და ტროლეიბუსების გაჩერებასთან მიხვედით, მაგრამ ავტობუსმა გამოიარა და იმაში ჩაჯექით. მე სახლში ტაქსით წავიდი.
- ძალიან საინტერესოა. თქვენ ლაპარაკი გეხერხებათ...
- მე ცურვაც ვიცი. თუ ზღვაში ჩამოხვალთ, გიჩვენებთ.
- არა, გმადლობთ, ახლა ამოვედი წყლიდან.
- თენგიზი მაინც არ შეეშვა.
- ვის უყურებთ ასე დაყინებით. შეხეთ, შეხეთ რა სასაცილოდ ფართან-ლებს წყალში ის უბედური!
- ის უბედური ჩემი ქმარი გახლავთ.
- ქმარი?
- დიახ, ქმარი! რა გაგიკვირდათ?!
- თქვენ, ალბათ, ბავშვებიც წამოიყვანეთ ზღვაზე.
- არა, ბავშვები წყნეთში არიან.

თენგიზი წამოდა.

- კარგად იყავით.
- დაცით, სად მიდიხართ, ჩემს მეუღლეს გაგაცნობთ.
- სიამოვნებით, მაგრამ სადღურში მაგვიანდება, ცოლი უნდა ჩამოვიდეს. ეს იყო სრული კრახი, რომელიც თენგიზმაც ვერ უარყო, როცა სიცხილი დაიწყო, გაბრაზდა და მითხრა, რომ მე მთელს კურორტზე, ძაღლების გარდა, არავის ვიცნობ. მე ვუბასუხე, რომ ამით კიდევაც ვამაყობ, რადგან ჩვენს კურორტზე ძალიან ბატონს ვერ ცნობს, მე კი არაფერს მეუბნება. დამით, ჩვენი სანატორიუმის წინ თუ დაჭირდა ვინმეს გავლა, ჩემთან მოდიან, გაგვაცილებო. მეც ვაცილებ. კაცის ფეხის ხმას გაიგონებს თუ არა, უზარმაზარი ნაგაზი ღრიალით გადმოვარდება ღობიდან. ამ დროს მე დაგუყვირებ: «ტარზან, ეს ჩვენი კაცია!» — და ტარზანიც კულის ქიცინით აგვედევნება უკან.
- ახლა ძაღლებს შევუშვათ და საქმეს მივხედოთ.
- პლაჟიდან ვბრუნდებით სანატორიუმში და ვსადილობთ. სადილზე მოაქვთ ბორში, შნიცელი და დესერტად ტყემალი, რომელსაც სხვა რესპუბლიკებიდან ჩამოსული ხალხი ალუჩას ეძახის.
- სადილის შემდეგ ეწყობა ექსკურსიები, ცეკვა-თამაში და ტაშ-ფანდური. საღამოს დადგომას იმით ვგებულობთ, რომ ჩაიზე დაგვიძახებენ.
- შემდეგ მოდის ღამე. გვაღვიან ცაზე ყვითელი ნესვივით დაეკიდება მთვარე და ჩვენი სანატორიუმი ძილს მიეცემა.
- გაივლის რამდენიმე საათი. ძალა დაეკარება სიბნელეს, დგება განთიადი, ამოდის მზე და რადიოში იწყებენ დილის გამამხნეველი ვარჯიშის გადმოცემას.
- ასე მიდიან დღეები.

(გაგრძელება იქნება)

ა. სახსონია

აპობიან, რმა

...ლოტკინისხეველებს და ლოტკინისგორელებს თურმე ერთხელაც ვერ წამოაცდენინებ, რომ თბილისი კეთილმოწყობილი ქალაქია, რადგანაც... 17 ნომერი ავტობუსი მხოლოდ 10 საათამდე მუშაობს და მერე კანონიერი ტრანსპორტი იმ უბანში წამლადც არ გაიჭაჭანებს. ავტოტრანსპორტის მესვეურები ამბობენ, ეს იმიტომ კეთდება, რომ ასე გვიან მგზავრები აღარ არიან და გეგმა აღარ სრულდებაო. იმ მამაცნობებულებს ავიწყდებათ, რომ ტრანსპორტი, უპირველესად, ადამიანებისათვისაა და არა გეგმისათვის. და, მერე, გეგმა თუ არ სრულდება, ამაში თვითონ არიან დამნაშავენი, ბილეთის თითო-ორილა „ჭირვეულ“ მგზავრს თუ მიჰყუდიან, ბილეთის საფასურს კი ჩუმად იღებენ ჯიბეში და გეგმას აბა რომელი მამა გაბრიელი შეუსრულდება? თუმცა არ შევცდავთ, თუ ვიტყვით, რომ ამას მგზავრებიც უწყობენ ხელს რატომღაც.

ტალახი ქუჩებში ასარჩევად: გინდა მარჯვნივ შეტოპე და გინდა მარცხნივ. კაცი ამ უბანში სასწრაფო დახმარების ხმისმიუწვდენლად ისე გაფიქრებს ფეხებს. რომ შენი მოწონებული. ამ მოკლე ხანში სამ მოქალაქეს წაუღია თქვენი ჭირი პირველი დახმარების გარეშე... კავშირგამოუღობის მუშაკებს ჰგონიათ, რომ ტელეფონი მხოლოდ პაემანის დასანიშნავად გამოიგონა ცხოვრებულმა ელისონმა და ლოტკინელები უპაემანოდაც იოლას წავლენო...

პურს იქ ვერ იშოვი და ნავთს... ქუჩები მოუნათლავია და ცხოვრობს ხალხი უმისამართოდ. ჰოდა, უმისამართო მოსახლეობის მობარაგება წესდებაში არა წერიაო.

ნახ. ზ. ლევადახი კომისიის მოლოდინში
— რამდენი ხანი უნდა ვიყოთ ამ სისუფთავეში, როდის მოვა კომისია?

ნიგნის ბაყილკალი
— არა გრცხვენია ამხელა კაცი ხარ და წიგნს იპარავ?
— აბა პატარა ბავშვმა რა იცის წიგნის ფასი!
ნახ. ზ. ნიჟარაძისა

უაბიხვევა

სურათი პირველი.
სადარბაზო შესასვლელთან ახალგაზრდა ქალ-ვაფი კითხულობს კედელზე გაკრულ აბრებს, რომლებზეც ჩვეულებრივი წარწერებია:

- „საქაეტყუდაშადმრეწვი“
- „რაიონული პროკურატურა“
- „მმაჩის ბიურო“
- „გაზეთ „ახალი სხივის“ რედაქცია“.

სურათი მეორე.
რედაქცია. რედაქტორი სავარძელში. ჩვენთვის ნაცნობმა ახალგაზრდამ კარებში თავი შემოყო, მერე მორიდებით შემოვიდა და კარებთან გაჩერდა. რედაქტორი შამოდგა და სკანზე მიუთითა:

— მობრძანდით, გამარჯობათ! დაბრძანდით... მე თქვენი ნაწარმოები წავიკითხე. არ უნდა იყოს ცუდი. არის ერთგვარი მონაცემები, მარცვალი! გესმით? მე განსაკუთრებით მონწონს, ახლავე დაგისახელებთ... რად აღექით?... ოლონდ ზოგიერთი ადგილი ვაკინანურებულა. თქვენ უსათუოდ გაქვთ მხატვრის თვალი და კალმის ერთი მოსმით დეტალების ხატვაც გეხერსებათ. ოლონდ დაბეჭდვაზე ჯერჯერობით თავს შევიკავებთ. მოითმინეთ. მოითმინეთ, გული კი არ გაიტეხოთ, არ გეგონოთ, რომ ასე ადვილად გკრათ ხელი. კიდევ მოიტანეთ ამგვარი პატარ-პატარა ნაწარმოებები, შემდეგ ნომერში აუცილებლად დაბეჭდავთ! შემოიარეთ პარასკევს, მანამდე დამირეკეთ. ახლა თქვენ ბრძანეთ, რას გვეტყვიან?..

— ბოდიში, რედაქცია ყოფილა. მე მმაჩის ბიუროს დავეძებდი. ეპილოგი. გარეთ, დერეფანში. ახალგაზრდა ქალი ვილაცას მღელვარებით ელოდება.

რ. მამულაშვილი

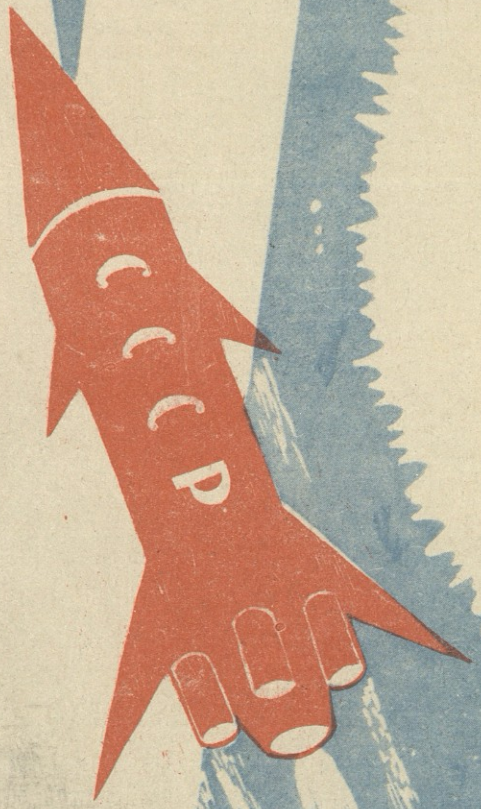
რედაქტორი—ელგუჯა მადრაძე. სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ნ. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. ჭელიძე. საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის—3-76-69, საერთო განყოფილების—2-13-29. გამომც. № 3. ხელმოწ. დასახ. 21/1-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შეკვ. № 51. უფ. 00814. ტირ. 40.000.

1
1959

ნან. ნ. მაღალაშვილი

საბავშვო
ლიტერატურა

საბავშვო ჟურნალის დიდი მესამე, ბევრ მუშაობს ბრძოლის მხარეში,
ბუნების ძალთა შესაძლებლად, სორი კოსმოსის კადმანსეული —
შთან მომავლის დასაკვირვებლად კვლავ შეიქმნა ზარტის გული,
როცა დახუნძლა რეპილმა ნაყოფმა სერგი ორმოც წლის წინათ დარგული.